

Vart tog minimibemanningen vägen?

Nyligen skickade Socialstyrelsen sitt förslag till föreskrifter om bemanning på särskilda boenden, på remiss. Utredningen konstaterar att det redan finns en lag som reglerar detta, nämligen SOL. Enligt SOL ska varje person med en demenssjukdom få de hemtjänstinsatser som hon/han beviljats, även om personen flyttar till ett särskilt boende. Denna bedömning före inflyttning till boende görs inte idag, konstaterar utredningen. Jaha, hur ska man nu lösa detta? Professor Mats Thorslund på Äldrecentrum visade med sin studie att en 20% ökning av vårdpersonalen krävs för att de demenssjuka på ett demensboende ska få sina grundbehov tillgodosedda. Vi talar här om toalett, dusch, mat.

Demensförbundet har kommit fram till en liknande modell, som även den skulle innebära en ökning av bemanningen. På åtta demenssjuka ska det finnas minst tre personal, morgon, dag och kväll och minst en personal nattetid, menar Demensförbundet. Men har Socialstyrelsen lyssnat? Nej, istället har man tillverkat en ren skrivbordsprodukt. Socialstyrelsen föreslår att socialnämnderna i varje kommun ska göra en kontinuerlig, individuell behovsbedömning. Minst en gång per månad. En bedömning som Socialstyrelsen uppskattar tar allt mellan två timmar till två arbetsdagar per demenssjuk.

Vad får Socialstyrelsen att tro att socialnämnderna kommer att sätta sig ner och fundera över en enskild patients behov minst en gång i månaden? Detta har hittills inte fungerat, varför tror man att det skulle göra det nu? Det som kommer att ske är att socialnämnderna kommer, genom de bindande föreskrifterna, att tvingas skriva på nya papper för varje demenssjuk, på varje boende. En enorm arbetsbörda, som kommer att resultera i att man lägger pengar på byråkrati istället för personal närmast de demenssjuka.

Vi pratar om ca 90 000 platser på äldreboenden. Att från månad till månad bedöma allas skiftande, tilltagande behov, innebär heltidsjobb. För att göra detta på ett riktigt sätt, verkligen sätta sig in i varje persons behov för rätt insats, skulle socialnämnderna behöva arbeta endast med detta. Vad händer med idén om en minimibemanning, en grundbemanning som skulle signalera att under detta får man aldrig vara? Har man en minimibemanning/grundbemanning kan man sen utöka den då vårdtyngden ökar, eller då en eller flera på boendet befinner sig i livets slutskede. Men att minst en gång per månad besluta om bemanning, för varje enskild demenssjuk är absurt!

Monika Titor
Förbundssekreterare